

babba við at arbeiða sum 70 ára gamal. Eftir at vera farin á pensjón, eldist babba nokkso nógv. Hann saknaði nógv vanliga arbeiðslívið, hóast hann átók sær nógvar uppgávur fyri fólk og drakk kaffi saman við vinmonnunum hvønn morgun. Tað betýddi nógv fyri hann. Tey, sum kendu babba, vita, at hann var ikki altíð líka lættur á sinni tey seinnu árin. Hann gjørdist meira upptikin av deyðanum. Stúrði nokkso illa. Át minni og orkaði sum heild minni.

Hann var tó aldrin kritiskt illa fyri. Sum dømi hjálpti hann mær við at stoypa garð; gjørdi og setti stoypiformar upp, meðan eg stóð við blandimaskinuna. Í mai í fjør málaðu vit húsini hjá mær uppi í Hoyvíkshaganum. Veðrið var av tí allarfagrasta í fleiri dagar á rað, og vit vóru saman frá morgni til myrkurs. Guð, hvat eri eg takksamur fyri tílíkar løtur.

Seinastu dagarnir

Tann 24. januar í ár fingi vit boðini um, at babba var innlagdur á G4 vegna møguleigan tronga í tarmunum. Vit blivu sjálvandi skelkað, hóast vit aldrin høvdu droymt um, at hann fór at doyggja nakrar dagar seinni. Hann bleiv lagdur undir skurð sunnudagin 26. januar, og alt hevði gingið væl. Hann virkaði til at hava tað gott. Sjálvandi blivu vit glað,

tá ið tað “bara” var trongi í tarmunum. Hann virkaði til at hava tað sum fiskurin dagin eftir skurðviðgerðina. Mikudagin 29. januar hevði hann eina ræðuliga pínu, og hann orkaði snøgt sagt onki. Um hann bara reisti seg eitt vet upp úr sjúkrahússongini, tivaði hann sum um, at hann hevði runnið eitt heilt marathón. Tá ið eg so spurdi meg fyri hjá sjúkrasysturum, hevði talan aldrin verið um nakran tronga. Vit fingi at vita, at lækarnir høvdu funnið ein tumor í tarmunum, sum var skorin burtur, sum síðani varð sendur

til kanningar. Tað rann kalt oman eftir rygginum, at hann kanska hevði krabbamein. Bíðað var so eftir, at gongd kom á tarmarnar aftur, men alt bara versnaði hjá honum, meðan hann lá á G4. Hósdagin 30. januar tóktist hann at hava tað fint, men á middegi fríggjadagin virkaði hann aftur at hava tað verri.

Í biografinum fríggjakvøðið tann 31. januar ringdi telefonin, og eg fekk at vita, at hann hevði fingið hjartastopp. Eg drønaði út á G4. Hjartasteðgurin vardi heilar 20 minuttir. Síðani varð hann lagdur í respirator. Tá

fingu vit boð um, at sannlíkindini vóru rættiliga stór fyri, at hann var vorðin heilaskaddur av at liggja uttan ilt til heilan í lutfalsliga langa tíð. Men so endaði tað bara. Blóðtrýstið fall. Pulsurin fall, óansæð hvussu nógv tey royndu við andingartólinum. Ein prestur kom inn í stovuna og í tí løtuni, at babba andaðist, feldi hann eitt tár úr vinstra eyga, og so var liðugt. Hann doyði! Hetta var ræðuligasta løtan í mínum lívi. Mín besti og mest trúfasti vinur og pápi lá púra óvæntað kaldur og deyður frammanfyri mær. Samdøgrið áðrenn sat hann og

flenti og drakk MilkShake frá Kiosk Activ saman við mær og tá 4 ára gamla soni mínum, Emil.

Takk fyri alt, babba

Nú stendur mann so eftir við sorgini. Sakninum. Tólmleikanum. Mann fatar tað ikki ordiliga, og mann hevði heldur onga tíð at fyrireika seg í. Tað ringasta er næstan tíðin eftir jarðarferðina, tí tá gongur lívið víðari sum vant hjá flestu øðrum, og tá verður mann veruliga konfronteraður við, hvussu einsamallur mann er í sorgini.

Babba, eg skal bara takka tær fyri lívið og fyri alt, sum tú hevur givið mær og verið fyri meg. Tú hevur verið ein megnarpápi, verfaðir og abbi. Tú ert tann fyrsti, sum eg hugsi um á morgni, og tann síðsti, sum eg hugsi um, áðrenn eg lati eyguni aftur. Eg kann sita og hyggja umaftur og umaftur at tí sama filmsbrotinum av tær á telefonini, tí tú ert enn so livandi í mínum hugaheimi. Sum tú sjálvur segði um onkran, so egnar tú teg ikki at vera deyður.

Tú fert altíð at búgva í hjørtunum hjá okkum børnum, abba-børnum og øllum øðrum, sum hava hildið so nógv av tær, og sum tú hevur verið so nógv fyri.

**Hvíl í friði mín elskaði babba.
Sonur tín
Torkil**